

Proto jest ovšem nezákonným též další obsah nař. rozhodnutí, kterým požaduje se náhrada přeplatků a bylo proto nař. rozhodnutí, pokud směřuje proti st-lům, v jeho celku zrušiti podle § 7 zák. o ss.

Č. 2276.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Podle dávk. řádu z 29. prosince 1915 č. 83 z. z. čes. nelze z nákladů dle § 9 č. 1 započitatelných sraziti odškodnění za zmenšení (znehodnocení) zcizené nemovitosti vyplacené, jehož bylo použito k znovuzřízení (srovn. § 9, odst. 2 dávk. řádu č. 545/1919.

(Nález ze dne 28. dubna 1923 č. 7021).

V ě c: Josef a Milada H. v J. (adv. Dr. Wolf z Jičína) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Při vyměření dávky z přírůstku hodnoty za příčinou převodu nemovitosti zapsané ve vložce č. — obce P. provedené smlouvou ze dne 23. února 1920 byla z nabývací hodnoty Kč 232.000 sražena část Kč 57.000, kterou jako náhradu škody požárem způsobené vyplatila pojišťovna.

Odvolání z tohoto postupu nebylo vyhověno, což stížnost naříká jako nezákonné a pro vady řízení. Nss uvážil, že vzhledem ke dni uzavření smlouvy sluší řídit se dávkovým úřadem pro Čechy z roku 1915, poněvadž kupní smlouva uzavřena byla před účinností nového dávkového řádu vydaného vl. nař. z 23. září 1920 č. 545 Sb.

O přípočtech k nabývací ceně stanoví § 9 č. 1 dáv. řádu pro Čechy z roku 1915, že k nabývací ceně dlužno za účelem vyšetření přírůstku hodnoty, jenž podléhá dávce, připočísti veškeré náklady, jež z c i z i t e l nebo jeho právní předchůdci učinili k trvalému zvýšení hodnoty nemovitosti v době, kterou vyměření dávky za základ klásti sluší (§ 12), tedy jmenovitě výlohy na novostavby.

Žal. úřad vychází z názoru, že náklady nejsou učiněny zcizitelem nebo jeho právními předchůdci, je-li náklad kryt pojištěním.

Pro názor tento, který v § 9, odst. 2 dávk. řádu z r. 1920 jest uzákoněn, není však opory v dávk. řádě z r. 1915, neboť dávk. řád z r. 1915, jehož se též nař. rozhodnutí dovolává, vypočítáváje podrobně, jaké náklady lze k nabývací ceně připočísti, pouze žádá, aby učiněny byly zcizitelem neb jeho právními předchůdci, nerozeznává však v tom směru, zda náklad byl hrazen z vlastních prostředků zcizitele, nebo z peněz vypůjčených, jemu darovaných nebo náhradou vyplacených.

Pojišťovací smlouva jest v podstatě smlouvou, kterou pojištěnec si za úplat u pojišťovatele zajišťuje nárok na náhradu škody, která mu na pojištěné věci snad vzejde.

Pokud smlouvou nebo stanovami pojišťovacího ústavu není nic jiného ustanoveno, jest náhrada škody nárokem a v případě výplaty vlastnictvím poškozeného pojištěnce. Smlouvou samou může býti ovšem určeno, že náhrady musí býti použito ke znovuzřízení poškozené

věci, k čemu poukazuje § 290 ex ř., takové omezení není však v daném případě prokázáno a nelze proto tvrditi, že částka 57.000 Kč zcizitelům podle pojišťovací smlouvy vyplacená se nestala majetkem jejich; z § 9, č. 1 dávk. ř. z r. 1915, na kterém nař. rozhodnutí se jediné zakládá, nelze takové omezení odvozovati.

Bylo proto nař. rozhodnutí v daném bodu zrušiti jako nezákonné.

Č. 2277.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: Námitka, že zcizitel byl poslední vůlí svého otce vázán prodati nemovitost nabyvateli za cenu nižší než činí obecná hodnota, není na překážku, aby úřad vzal podle dávk. řádu česk. z r. 1915 za základ vyměření dávky vyšší obecnou hodnotu nemovitosti řádně vyšetřenou.

(Nález z 28. dubna 1923 č. 7022).

Věc: Alfred P. v Dol. E. a Robert P. v M. proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: — — —

Stěžovatelé namítají, že otec jejich posledním pořízením stanovil pro případ, že by jeden z nich chtěl rozvázati společenství vlastnictví na nemovitostech po otci zděděných, musí svůj podíl převést na druhého bratra za přejímací cenu za vilu 12.000 K a za stodolu 1500 K a že nemovitosti nesmí býti prodány někomu jinému; z toho důvodu nesměl zcizitel za svou polovici realit žádati vyšší kupní cenu než 6750 K, nemůže proto také vyměřující úřad vzíti vyšší zcizovací hodnotu za základ dávky z přírůstku hodnoty; pokud by tak učinil, šlo by o převod neúplatný, ve smyslu § 4 č. 1 dávk. ř. z r. 1915 dávce z přírůstku hodnoty nepodrobený. K námitce této nelze však míti zřetele, neboť řád o dávce z přírůstku hodnoty chce dávce podrobiti přírůstek hodnoty nemovitostí nastalý bez přičinění vlastníka v době mezi dvěma převody — tento přírůstek má býti dávce podroben o sobě objektivně —. Předmětem dávky jest objektivní zvýšení hodnoty nemovitostí, které nemusí se jeviti ciferně jako zisk zcizitele (srovn. § 5 dávk. ř.).

Úřad není proto vázán na cenu zcizovací, ani na okolnosti, které zcizitele přiměly, že se spokojil s menší cenou, nýbrž může v každém případě, kdy má za to, že cena zcizovací nedosahuje obecnou hodnotu nemovitostí v době zcizení, tuto hodnotu vyšetřiti a položit za základ výpočtu přírůstku hodnoty.

Nelze proto seznati nezákonnost nebo vadu řízení, když po řízení, zákonu odpovídajícím při výpočtu přírůstku hodnoty bylo hleděno k obecné hodnotě nemovitostí v době zcizení.

Podstatně totéž platí o námitce, že ohledně hodnoty, která převyšuje cenu zcizovací, sluší převod pokládati za neúplatný — neboť, jak již provedeno, není rozhodným zisk zcizitele, nýbrž pouze obecná hodnota nemovitosti v době zcizení.

Stížnost jeví se proto v obou směrech neodůvodněnou, pročež byla zamítnuta.